

Belooft = beloofd!

Biddagkalender 2021

Woensdag

Exegese

bij Exodus 3

Vers 1 Mozes is al 40 jaar schaapherder bij zijn schoonvader Jethro. De Heere ziet hoe het toegaat met Zijn volk: Zijn volk wordt zwaar verdrukt. We lezen in Exodus 2:24 'En God hoorde hun gekerm, en God gedacht aan Zijn verbond met Abraham, met Izaak, en met Jakob.'

De Heere wil Mozes gebruiken in Zijn dienst. Mozes is daarom 40 jaar aan het hof van Farao geweest om kennis en ervaring op te doen in het besturen van een groot volk. Nu is hij 40 jaar in de woestijn om geduld en vertrouwen te leren én om te leren in een woestijn te overleven.

Enkele tegenstellingen hierin die telkens allebei nuttig zijn om te leren:

Rijkdom hof – armoede woestijn
Groot volk besturen – kudde schapen leiden
Vruchtbaarheid Egypte – onvruchtbaarheid woestijn
Drukke aan het hof – eenzaamheid in de wildernis
Wereldse wijsheid – geestelijke wijsheid

De berg Horeb of Sinaï wordt de berg Gods genoemd, omdat God daar verschenen is aan Mozes en omdat Hij daar Zijn wet gegeven heeft.

Vers 2-3 Mozes ziet de brandende braambos. Het gebeurt wel vaker in de enorme hitte van de zon, dat een struik spontaan ontbrandt, maar deze braambos verteert niet en dat trekt zijn aandacht. De aanwezigheid van God in de braambos kan in verschillende opzichten vergeleken worden met de aanwezigheid van God bij het volk Israël.

Vers 4-6 De Heere spreekt met Mozes over Zijn heiligheid, want Mozes komt dicht bij de brandende braambos. God openbaart Zich hier als de Heilige, zo totaal anders dan de zondige mensen. Mozes moet zijn schoenen uittrekken als teken van eerbied voor de heiligheid van God. In de tempel liepen de priesters ook op blote voeten. Mozes verbergt zijn gezicht uit vrees om God aan te zien. Dit gebeurt op meer plaatsen in de Bijbel. De Heere maakt Zich bekend als de God van Mozes' voorvaderen.

De HEERE roept Mozes bij zijn naam. Tot tweemaal toe, net als bij Samuël. En Mozes luistert.

Vers 7-9 Alhoewel God de Hoge, Heilige en Verhevene is, heeft Hij toch oog voor de nietige, zondige mensen: 'Ik heb zeer wel de verdrukking van Mijn volk gezien.' Hij benadrukt dit op verschillende manieren: verdrukking gezien, geschreeuwd gehoord, smarten bekend.

De Heere belooft de verlossing van Zijn volk uit Egypte én Hij zegt hun een goed en ruim land toe. Een dubbele belofte.

Vers 10-12 De Heere wil nietige mensen gebruiken voor Zijn doel en Hij roept Mozes tot Zijn dienst. Mozes lijkt nederig en vraagt: 'Wie ben ik?'. Hij bedenkt echter niet, dat hij het niet zelf hoeft te doen, maar dat God in hem zal werken om hem geschikt te maken.

God belooft dat Hij met hem zal zijn. Als teken krijgt Mozes de belofte dat hij en het volk God naderhand zullen dienen op de berg Sinai. Die belofte wordt vervuld bij de wetgeving.

Vers 13-15 Na het weerleggen van de eerste tegenwerping komt Mozes met de tweede vraag: 'Hoe is Uw Naam?' Mozes wil God niet zelf een naam geven; hij vraagt er naar. De heidense volken hadden allemaal goden met ieder zijn eigen naam. Israël zou hun God ook een naam willen geven. God heeft geen naam nodig om Zich te onderscheiden van anderen, want er is maar één God. Hij maakt Zijn Naam bekend opdat het volk Hem zal aanroepen.

De HEERE noemt Zijn Naam: 'Ik zal zijn Die Ik zijn zal'. Daarmee openbaart de HEERE Zichzelf, en Hij laat tegelijkertijd iets van verberging zien. Deze Naam laat zien dat God Dezelfde is en dat Hij omziet naar Zijn volk.

Vers 16-17 Mozes krijgt de opdracht om met een boodschap voor het volk naar Egypte te gaan. Het volk kan de indruk hebben dat God hen vergeten is. Mozes moet nu het volk herinneren aan de God die al eeuwenlang hun God is: 'De HEERE, uwer vaders God...'

Een land vloeiende van melk en honig geeft niet alleen de vruchtbaarheid van het land aan, maar meer nog de zegen die de HEERE in dit land aan Zijn volk geven wil. Dit land is bestemd voor Israël; zij zullen het bezitten, al wonen er nu nog vele andere volken.

Vers 18-22 De Heere beschrijft hoe het verder zal gaan met Israël en met Farao. Het volk zal naar Hem luisteren, maar Farao niet. God heeft naar hen omgezien, Hij kent hen en Hij denkt aan hen.

De weg van drie dagen in de woestijn - de route naar de Horeb, de berg waar God gediend wilde worden.

Ik zal Mijn hand uitstrekken - God zal Egypte met plagen slaan. Zelfs deze plagen zullen Farao niet kunnen vermurwen.

Ik zal dit volk genade geven in de ogen der Egyptenaren - de Egyptenaren zullen aan het volk allerlei spullen meegeven. Er zal een overvloed zijn: zelfs de vrouwen en kinderen zullen er voor nodig zijn om het te dragen. Ze hoeven dit niet te stelen, God zorgt hiervoor als een vergoeding voor de jarenlange zware arbeid. Later zullen deze schatten gebruikt worden om de tabernakel te kunnen bouwen.